

Елисавета Багряна

Нова Атлантида

На Кемал Ататюрк

Невиждано, странно небе азиатско,
и ти, вечно слънце на Изтока!
Мираж ли са сините облаци, плувнали
в зелено небе над някаква жълта земя?
Мираж – фантастичният залез,
разгънал над мен своя веер паунов?

Не, ето градът – Атлантида възкръснала,
понесла столетия жажда и глад,
отново родена в пустинните пясъци.
Дъщеря и царице на степите, Анкара,
чертаят в нощта твоите хълмове сиви
силует на огромна двугърба камила,
за отдих в пустинята легнала.
Трептят и зоват светлините,
обсипали твоето седло като бисери...

Но мъртви са старите приказки.
Харун-Ал-Рашид е в немилост.
Легендата става живот (да живее животът!),
живот, изкован с млат и чук!

И там, две очи пронизителни
не спят, прожектират в безкрайното бъдеще
лика ти огрян, като фокус събрал
лъчите на Новия Изток –
шест огнени лъча, що сочат,
че слънцето все пак изгрива на изток!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11753>]